

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap XIII. Barlaam aptissima parabola, quàm fluxæ atq[ue] infidæ diuitiæ
sint, ostendit: quodq[ue] in afflictionibus vnicum perfugium sit animi
virtus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

BARLAAM APTISSIMA PARABOLA, QUAM FLUXA ATQUE INFIDA DIVITIAE SINT, OSTENDIT: QUODQUE IN AFFLICTIONIBUS UNICUM PERFUGIUM SIT ANIMI VIRTUS.

CAPVT XIII.

HANC parabolam maiorem in modum comprobans Iosaphat, dixit: QUAM VERUS hic sermo est, ac concinnitatis omnis plenus! Quamobrem nec quæso huiusmodi figuras mihi assidue demonstrare pigeat: quò certo intelligam qualis nostra vita sit, & quas res amicis suis accersat. Dixit autem Senex: Similes rursus sunt ij, qui voluptatum huius vitæ amore capti, earumque suauitate deliniti, res fluxas & imbecilles futuris, atque à iactatione alienis antiquiores habuerunt, homini, qui tres amicos habuit, ex quibus duos quidem ingenti animi affectu colebat, ac vehementer amabat, adeo ut ad mortem vsque pro ipsis dimicare, ac pericula quæuis adire minimè recusaret, tertium autem admodum aspernabatur, ita ut nec honorem vnquam, nec, quam par erat, beneuolentiam ipsi præstaret, sed exiguam quandam duntaxat.

*Parabola
de tribus
amicis.*

taxat, eamque fictam ac simulatam amicitiam exhiberet.

Venerunt autem quodam die imma-
aes atque horreni milites, qui cum
summa cum festinatione ad Regem tra-
herent, ut decem millium talentorum,
quæ debebat, rationem redderet. Ille
igitur, in summam angustiam reductus,
aliquem quærebat, qui in metuenda il-
la rationum apud Regem redditione
opem ipsi ferret. Currens itaque ad pri-
mum, omniumque aliorum charissi-
mum Amicum, ad eum ait: Non te fu-
git, o amice, quemadmodum tua cau-
sa vitam meam semper in discrimen ad-
duxerim. Nunc autem hodierno die,
urgente necessitate, ope tua atque auxi-
lio indigeo. Ecquid ergo te mihi auxi-
lio fore polliceris? & quænam in te, vir
charissime, spes mihi constituta est: Re-
spondens autem ille, ait: Amicus tuus
non sum, o homo, nec qui sis novi. Sunt
enim mihi alij amici, quibuscum ho-
die oblectari me oportet: quosque in
posterum pro amicis habiturus sum.
Quare duo tantum cilicia tibi porri-
go, ut ea in via, qua pergis, habeas, quæ
etiam ipsa nihil tibi emolumenti alla-
tura sunt: nec est quod à me quicquam
expectes.

Hæc

Hæc ille audiens, ac de auxilio, quod ab eo expectabat, spem omnem abijciens, ad secundum amicum se confert, ad eumque ait: Recordare amice, quantum à me honoris & beneficiorum acceperis. Hodierno autem die in maximam calamitatem & afflictionem prolapsus, opitulatore aliquo opus habeo. Quidnam igitur adiumenti nunc mihi afferre queas, fac sciam. Ille autem ait: Hodie mihi per negotia tecum certamen subire minimè licet. Curis enim, & sollicitudinibus vndique vrgeor, atque in afflictione sum. Paulum tamen tecum pergam: quamuis nihil hinc commodi ad te rediturum sit: ac post statim domum reuersus, negotijs meis operam dabo.

Inanibus igitur manibus homo inde reuersus, atque omni ex parte auxilio destitutus, de vana spe, quam in perfidis & ingratis amicis suis collocarat, & de inutilibus laboribus, quos pro suo erga eos amore susceperat, seipsum deplorabat. Pergit autem etiam ad tertium amicum, quem nec vllò vnquam loco habuerat, nec lætitiæ suæ socium asciuerat. Atque ad eum pudibundo, & in terram deiecto vultu, his verbis vsus est: Vix mihi ad te loquendi facultatem

os con-

os concedit. Etenim illud perspectissimum habeo, me nunquam tibi benigne fecisse, nec amico erga te animo fuisse. Cæterum quoniam gravissima calamitate oppressus in reliquis meis amicis nullam salutis spem inveni, ad te accedo, te que rogo atque obsecro, ut si exigua aliquam opem mihi afferre queas, ne id, ingratitude meæ memor, facere recuses.

Ille autem hilari & amœno vultu ait: Sanè sincerissimum amicum meum te esse profiteor: atque exiguæ illius tuæ erga me beneficentiæ memor, eam tibi hodierno die cum fœnore rependam. Quocirca ne metuas ac pertimescas. Nam ego ante te proficiscar, Regemque tuo nomine obsecrabo, ne te hostium manibus dedat. Quare fac bono animo sis, vir amicissime, nec te mœrore exerucies. Tum ille compunctione affectus, & lachrymis perfusus, dicebat: Heu me miserum, quidnam prius dessebo ac lamentabor? Vanamne meam in immemores & ingratos falsos illos amicos benevolentiam condemnabo? an potius insanam eam ingratitude, qua in hunc verum & sincerum amicum usus sum, insectabor?

Iosa-

Parabola explicatio. Iosaphat autem hunc sermonem non sine admiratione suscipiens, eius explicationem requirebat. Dixit itaque

Mundus perfidus mortuo viles praebet pānos. Barlaam: Primus amicus, opum copia est, & diuitiarum amor, ob quem homo in sexcenta pericula incidit, ac multas grumnas perfert. Cū autem extremus vitæ dies clausus est, ex illis omnibus opibus, præter inutiles quosdam pānos, qui ad funus adhibentur, nihil omnino secum accipit.

Amici vix ad se pulchrum somitantur. Secundus autem amicus, vxor ac liberi sunt, cæteri que cognati & familiares, quorum affectione ac benevolentia constricti tenemur, vt ab his diuelli vix queamus, ac præ eorum amore corpus etiam & animam nostram negligamus. Ex ipsis porro nemo in mortis hora utilitatis aliquid percipit, nisi quod ad sepulchrum vsque duntaxat cadauer comitantur: ac protinus domum reuersi, suis curis ac negotijs operam dant, memoriam eius, qui quondam ipsis charus erat, non minus obliuioni, quàm corpus sepulchro, relinquentes.

Quisnam verus amicus sit. Nota bo- At verò tertius amicus, qui contemptui ac fastidio erat, cuiusque aditum horremus & auersamur, optimorum operum chorus est, hoc est Fides, Spes, Chariti-

Charitas, Misericordia, Benignitas, re- *na opera*
 liquusque virtutum cœtus, qui qui *fidelissimè*
 demante nos, cum è corpore excedi *esse amicū,*
 mus, proficisci, ac nostra causa Deum *q̄ nec post*
 precibus inflectere, atque ab hostibus *mortē nos*
 nostris & horrendis exactoribus, qui *deserit.*
 de referendis rationibus acerbam no-
 bis in aère litem mouent, ac crudeliter
 nos arripere contendunt, liberare pō-
 test. Hic nimirum est candidus ille, ac
 probus & gratus amicus, qui quamli-
 bet etiam exiguum bonum nostrum o-
 pus memoria tenet: ac cum fœnore no-
 bis illud rependit.

BARLAAM, VANITATE MVN-
di demonstrata, filium Regis monet,
ut opes suas in cœlum pra-
mittat.

CAPVT XIII.

RVRSVM igitur Iosaphat dixit:
 Utinam tibi à Domino Deo tuo
 omnia fausta & iucunda sint, homi-
 num sapientissime. Siquidem optimis
 tuis aptisque sermonibus animum me- *Pulchra*
 um exhilarasti. Quocirca vanitatis hu- *para sola*
 ius mundi rursus imaginem mihi ex- *de bonis*
 prime: & qua ratione hanc vitam in *per elec-*
 H pace